



O. B. Böggild.

MINDEORD

over afdøde medlemmer.

I.

Ove Balthasar Bøggild.

16. maj 1872—13. november 1956.

Tale i Videnskabernes Selskabs møde den 15. november 1957.

Af Arne Noe-Nygaard.

O. B. Bøggild blev født d. 16. maj 1872 på Mosegaard i Jetsmark sogn i Vendsyssel som søn af forpagter C. A. H. Bøggild og hustru Marie Sophie Fischer; han blev student fra Aalborg kathedralskole i 1890 og cand. mag. i naturhistorie og geografi fra Københavns universitet i 1896. I 1901 indgik han ægteskab med Rigmor Bøggild født Schmidt, med hvem han nåede at holde guldbryllup. I ægteskabet er der en datter Elsebeth, der overlever ham.

Samme år han var blevet kandidat, blev Bøggild forelæsningsassistent på universitetets mineralogiske museum. I 1910 udnævntes han til hjælpedocent i mineralogi og geologi ved den polytekniske læreanstalt og i 1912 til professor i mineralogi ved Københavns universitet samt til bestyrer af universitetets mineralogiske museum. I 1942 tog han sin afsked; den 13. november 1956 afgik han ved døden i sit 85'de år.

I 1900 ledsagede Bøggild N. V. Ussing på dennes ekspedition til Julianehåbs distriktet i Grønland, i 1903 og 1904 berejste han Færøerne, og i 1906 foretog han en undersøgelse af de dansk-vestindiske øer.

O. B. Bøggild var medlem af kommissionen for geologiske og geografiske undersøgelser i Grønland fra 1913 til kort før sin død; gennem mange år var han tillige medlem af redaktionsudvalget for »Meddelelser om Grønland«.

Bøggild var fra 1919 medlem af »Videnskabernes Selskab«, hvor han indtil sine sidste år var en trofast deltager i møderne; han var tillige medlem af »Kungliga fysiografiska sällskapet« i Lund.

Gennem en menneskealder stod Bøggild som den eneste professor i den geologiske fagkreds her i landet, og han kom derfor

i berøring med en talstærk studenterskare, såvel fra universitetet som fra den polytekniske læreanstalt.

Som forelæser var Bøggild klar og koncis; han besad en egen kategorisk måde at fremsætte meninger og forelægge emner på, som afskar al opposition. Undertiden kunne han anvende samme form også i en mindre kreds, og her opdagede man efterhånden, at den affejende form i fremsættelsen ofte skyldtes, at han havde været gennem et betydeligt tankearbejde, — pro et contra — i sagens anledning, samt at han herudfra havde valgt sit standpunkt og ligesom havde forenklet et detaillerrigt maleri til en enkel stregtegning, der for hans indre øje passede ind i en helhedsopfattelse, som han var yderst utilbøjelig til at ændre ved.

Den noget tørre forelæsningsform, han anvendte, krydredes af barokke passager og vitser, som han fremsatte uden at fortrække en mine; med et lunt glimt i øjet kvitterede han dog, når han så, at det han havde sagt, havde fænget og var blevet rigtigt opfattet. Det undervisningsområde, Bøggild bestred og følte sig ansvarlig for, behandlede han overmåde ensartet, og det var ikke muligt på grundlag af hans undervisning at finde ud af, hvad der var hans eget specielle interesseområde eller forskningsfelt.

Bøggild var en god og meget hurtig eksaminator; blev der ikke svaret direkte og omgående, gik han videre, enten blot noterende sig, at det rigtige svar udeblev, eller selv indskydende dette med tilføjelsen: »Det burde De unægtelig have vidst«. Bøggild var overmåde retsindig og behandlede eksaminanderne næsten slavisk ensartet. Det skulle være en yderst slet præstation, der fik ham til at vrisse, men det kunne ske.

På det propædeutiske trin var Bøggilds undervisning meget klar. Over for ældre geologistuderende og yngre kandidater, der ønskede en virkelig fordybelse i hans fag, var han nærmest afvisende, og han manglede evnen til at samtale med dem og hjælpe dem igang. Adskillige har utvivlsomt følt den samme mangel på stimulus som jeg selv. Der er næppe tvivl om, at Bøggild selv led under denne svigtende evne til at komme i kontakt med de viderekomne studenter i hans eget fag. Jeg mindes f. eks. engang, at Bøggild gennem nu afdøde docent, J. P. J. Ravn hørte eet eller andet om en student, som interesserede ham. »Hvor ved De det fra?« spurgte han pludselig. Ravn svarede, at det havde den pågældende selv fortalt ham, da han dagen før talte med ham. »Nåh

sådan, ja De kan jo tale med folk« — Vel sagtens underforstået, at den evne havde han ikke selv, samt at de, der ejede den, herigennem havde det så meget lettere end han. På højeste trin, det vil især sige i samtaleform mellem »ligemænd«, var det ikke svært at få en frugtbar meningsudveksling igang, og herved røbede hans umådelige mineralogiske viden sig.

En karakteristisk egenskab hos Bøggild var hans hurtighed. Han arbejdede intenst og hurtigt med sine egne ting. Dukkede der et musealt problem op, døjede han med at høre en sag fremstillet til ende, han opfattede straks problemet og gik omgående igang med det, der påhvilede ham; han kunne skaffe lys i en samling! Han kunne vælge og vrage i en skuffe, der flød over sine bredder, han kunne tage en bestemmelse vedrørende et bestemt stykkes skæbne, og han besad evnen til at kunne kaste bort.

Bøggilds daglige arbejdsmåde var særpræget. Han begyndte tidligt om morgenen. Hans entré i goniometerrummet markeredes af en smækken-med-døren og en skramlen-af-stoleben henover stengulvet; lidt efter begyndte han at brumme. Denne brummen var meget karakteristisk og gjorde det øjensynligt ud for andres fløjten eller nynnen; den var udtryk for, at han var tilfreds, og at han ikke ville forstyrres. Nu og da blev den afbrudt derigennem, at han dikterede sig selv nogle aflæsninger med høj stemme, eller derigennem at han markerede noget galt med et udråb.

Indimellem smækkede døren igen, han havde forladt goniometeret; man hørte næste dør gå og blive lukket med et brag; han var inde i een af salene for at hente nyt materiale, eller han var gået ind til sig selv for at regne. Efter kortere eller længere tids forløb genlød hallen atter af diverse smækkende døre, og et øjeblik efter røbede den genoptagne brummen, at han atter var igang med sit målearbejde. Han arbejdede intenst og hverken hørte eller så nogen eller noget uvedkommende.

Mødte man ham i en sådan periode i sliberummet — stadig brummende — kunne man se ham stå med en bog i den ene hånd og det præparat, han var i færd med at slibe, i den anden. Det hændte, at han sleb fingrene til blods, fordi han ofrede bogen større opmærksomhed end præparatet; men han opdagede det ikke, før han så blodet på slibeskiven.

Var det i samlingerne, man traf ham, kunne man se ham stå bøjet over en skuffe med mineraler, som han et øjeblik efter skub-

bede i; nogle hurtige skridt bragte ham, uden at han øjensynlig så sig nærmere for, hen til den næste skuffe, han havde behov for, og straks var han bøjet over den. Han kendte sin mineral-samling ud og ind, og han opfattede den som sit hovedværktøj.

Kom man endelig ind i hans værelse, mens han skrev, så man papirarkene vandre ind gennem skrivemaskinen i jævn følge for som beskrevne ark at hobe sig op ved siden af ham, roligt og støt, dag efter dag; han skrev alt selv. Jeg tror, han havde hele planen til afhandlingen klar i hovedet, og at han derefter begyndte fra en ende og fortsatte i een ubrudt linje til sidste punktum.

Bøggilds videnskabelige forfatterskab strækker sig over et helt usædvanlig langt spand af tid, nemlig over 54 år. Hans første afhandling udkom i 1899, hans sidste i 1953, da han var 81 år gammel og stærkt generet af tiltagende svagsyn. På en måde kan man sige, at hans egentlige mineralogiske forfatterskab indrammes af de to udgaver af hans store Grønlands-mineralogi, selv om han så tidligt som i 1900 skrev en afhandling om nogle grønlandske mineraler.

I 1905 udgav Bøggild det 625 sider store værk »Mineralogia groenlandica«. Til trods for, at dette standardværk udkom på dansk, fik det hurtigt international betydning og har nu gennem mere end en menneskealder været anvendt og er blevet citeret verden over, indtil det næsten 50 år senere, som nævnt, afløstes af en af Bøggild selv udvidet og à jour-ført udgave på engelsk: »The Mineralogy of Greenland«.

Blader man den anseelige stabel mineralogiske afhandlinger igennem, som Bøggild gennem årene har udgivet, er der en uanselig titel, som går igen og igen: »On some minerals from . . .«. Det var i de fleste tilfælde grønlandske mineraler, Bøggild beskrev i disse afhandlinger, og de beskedne titler dækker ofte over et meget betydningsfuldt indhold. Bøggild har endvidere behandlet mineraler fra Island, Færøerne, Norge og det egentlige Danmark.

Som mineralog var Bøggild en forskerbegavelse som få, idet han besad en helt usædvanlig iagttagelsessevne, han var virtuos i brugen af det tokredsede goniometer, og der er aldeles ingen tvivl om, at han var een af sin tids førende forskere på det mineralogiske område. En lang række for videnskaben nye mineraler har han opstillet, indviklede tvillinglove har han udledt og tydet, og hans videnskabelige kunnen og pålidelighed forskaffede ham

et velfortjent internationalt ry. Som Bøggilds elev har jeg selv haft lejlighed til i udlandet at mærke den ærbødighed, hvormed hans navn nævntes, og til at føle, at han regnedes blandt autoriteterne som mineralog.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder med hensyn til Bøggilds forfatterskab, som i første række var beregnet for et forum med ganske specielle forudsætninger; men jeg vil dog gerne opholde mig ved et par af de arbejder, hvori Bøggilds specifikke begavelse og enestående instrumentbehandling, i særlig grad kom til udfoldelse. Først vil jeg nævne: »Krystalform og Tvillingdannelse hos Kryolit, Perowskit og Boracit«, som udkom i 1911. Materialet til dette arbejde forefandt i de overordentlig righoldige samlinger i Københavns universitets mineralogiske museum. I forordet til afhandlingen siger Bøggild, at kryoliten »vistnok må siges at være det mest komplicerede af alle kendte stoffer«. Personlig tror jeg, at selve opgavens vanskelighed har ægget Bøggild til at gå igang med den, og til trods for tilstedeværelse af såvel heteroaksiale tvillinger som af tvillinger uden rationelt tvillingplan at løse den — og løse den overbevisende. Da han først havde tydet kryolitens forskellige tvillingdannelser, var det en nærliggende opgave bagefter at bestemme tvillinglovene hos de delvis analogt byggede mineraler Perowskit og Boracit. Såvel denne afhandling som den året efter udgivne om de stalaktitiske mineraler i Ivigtut, der ligeledes først tryktes på dansk i Meddelelser om Grønland, udkom senere på tysk i »Zeitschrift für Kristallographie«.

Efter at være blevet optaget som medlem af Videnskabernes Selskab forelagde Bøggild i 1922 sin afhandling: »Reexamination of some Zeolites«. Det er atter her værd at lægge mærke til, at den vanskelige bestemmelse af de fibrøse zeolitmineraler synes at have fristet ham. I 1924 udkom: »On the Labradorization of the Feldspars«, også her har Bøggild taget et ganske specielt fænomen op til undersøgelse. Denne undersøgelse forelagde han ligeledes her i selskabet, og afhandlingen derom tryktes her. I 1930 forelagde han for samme forum den første mere samlede fremstilling af »The shell structure of the molluscs«; også i dette tilfælde var den opgave, han havde stillet sig, på forhånd vanskelig.

Sit skarpe blik for den mindste afvigelse fra det normale bevarede han højt op i årene; 75 år gammel fandt han to hidtil oversete, ejendommelige norske mineraler fra så gennemarbejdede

lokaliteter som Modum og Snarum. Det sidste nye mineral, Bøggild nåede at opstille, kaldte han gunbjarnit efter Grønlands første opdager. Stor glæde voldte det ham for to år siden, at professor Strunz fra Berlin kom herop for at besøge ham, da han netop havde bestemt mineralets elementarcelle; jeg ledsagede selv Strunz ud til Bøggild, som jeg ved den lejlighed så for sidste gang.

Bøggild kunne fravryste naturen nye mineraler, fordi han i enestående grad kendte alle de gamle; sine største sejre vandt han, hvor tingenes egenart og vanskelighed fristede ham til at prøve kræfter, og han gav ikke op, før han var tilfreds med det resultat, han nåede. Endnu i lang tid fremover vil Bøggilds autoritet leve videre blandt mineraloger blot i kraft af den nye »Mineralogy of Greenland«, og specialister, der nu arbejder med røntgenapparat vil også i kommende tider få lejlighed til at undre sig over, at en forsker, der kun betjente sig af optiske hjælpemidler kunne nå så langt, at de stadig må begynde deres arbejder, som jeg fornylig så det, med: »It is astonishing that already Bøggild . . .«

På sin 80-års dag modtog Bøggild fra een af sine elever, nu afdøde chefgeolog Richard Bøgvad, et stykke af et nyt mineral, som Bøgvad havde opkaldt efter ham: Bøggildit¹. Der er ingen tvivl om, at Bøggild var både stolt og glad over den hyldest, der lå deri.

Ved siden af sin mineralogiske forskning fik Bøggild lejlighed til at påtage sig en opgave, der i virkeligheden blev en pionerindsats på området, nemlig den videnskabelige bearbejdelse af bundprøver fra oceanernes store havdybder indsamlet af flere nationers ekspeditioner. I 1900 udkom bearbejdelsen af »Ingolf«-ekspeditionens materiale, og siden fulgte gennem årene materialet fra Grønlandshavet (Duc d'Orleans), Middelhavet og farvandene i den østlige del af det ostindiske arkipelag (Den hollandske »Siboga«-ekspedition).

Noget isoleret i Bøggilds videnskabelige forfatterskab står hans udmærkede afhandling om de vulkanske askelag i Moleret, fra 1918.

De områder, hvor professor Bøggilds virke var svagest, var dels på geologiens berøring med sine omgivelser, dels der hvor

¹ Hans Pauly: Bøggildite. A new phosphate-fluoride from Ivigtut, South Greenland. Medd. om Grønl. Bd. 137. No. 6. 1956.

det gjaldt om at à jour-føre det institut, han var bestyrer af, på en bredere basis. Det er forsåvidt ejendommeligt, at han, som på sit eget forskningsfelt ikke veg tilbage for at gå i lag med de vanskeligst tænkelige opgaver, almindeligvis veg tilbage for at bryde en lanse, når det gjaldt om at forbedre geologiens stilling i arbejdsmæssig henseende. Den fatalistiske indstilling han i udpræget grad var i besiddelse af, og som også kunne mærkes på helt andre områder, rummer utvivlsomt en del af forklaringen herpå.

Jeg tror, det var afdøde museumsinspektør V. Hintze, der engang karakteriserede Bøggilds væsen således: Bøggilds interesseområder udgøres af et antal større og mindre cirkler, hvoraf ingen nogensinde skærer hinanden. Ganske ueffen var karakteristiken ikke.

Bøggild var en kyndig plantekender; han dyrkede mange slags vækster i sin lille velplejede, nordvendte have, og han førte statistik over deres blomstringstider og blomsterantal fra år til år. På geologiske ekskursioner gik han ofte ret langt af led for at vise en sjælden eller særlig karakteristisk plante frem.

Bøggild interesserede sig for vejret og førte ligeledes over dette bog fra år til år: solskinstimer, nedbørmængde (han havde sin egen regnmåler i haven), temperatur o. s. v.

Bøggild interesserede sig for oldnordisk og gammeldansk og var en flittig bruger af »den store danske ordbog«.

Fra skoletiden i Ålborg var han fortrolig med de klassiske sprog, og han »fik gåsehud«, når han læste eller hørte forkerte stavemåder eller anvendelser af ord og stammer, han var fortrolig med.

Bøggild spillede klaver og elskede i det hele musik, en ting, der takket være radioen, lettede ham de sidste leveår, hvor hans stærkt svækkede syn ikke tillod ham at læse; navnlig holdt han af Bach og Schubert.

Medens disse interesser fremgik af hans adfærd og således var tilgængelige for beskueren, var mennesket Bøggild iøvrigt godt skjult, ikke blot fordi han var overmåde tillukket, men tillige fordi han ligesom søgte at skjule sig bag barokke indfald og en galgenhumoristisk og fanden-i-voldsk form. Jeg er personlig slet ikke i tvivl om, at Bøggild på mange måder var en endog meget følsom natur — jeg ved, at han var umådelig beskeden og tilbøje-

lig til at bagatellisere sin egen videnskabelige indsats, hvadenten det nu skal opfattes som skyhed over for profane blikke eller det skal tages mere direkte som udtryk for, at han virkelig ikke mente, det var noget særligt at snakke om. Ligesålidt som han blandede sig i sine omgivers personlige forhold, ønskede han, at andre skulle bekymre sig om ham og hans problemer.

Bøggild kunne ikke lide, at folk pralede eller søgte at gøre sig bedre, end de var. Mødte han den slags mennesker, måtte han stikle til dem. Derimod kunne han såre vel mere sig over en overdrivelse til den anden side, også når den gik ud over ham selv. Flere gange har han fortalt følgende selvoplevede episode: »Det har altid været mit højeste ønske at eje en virkelig fin hat. I mine unge dage henvendte jeg mig i den anledning flere gange i Bodecker's fine hattebutik på Strøget, men forgæves. Næppe havde jeg sat mine ben i butikken, før jeg omgående blev vist ind i budafdelingen, hvor man kun kunne købe kasketter.«

Jeg kan supplere denne episode med en anden, som fornylig afdøde professor H. Backlund, Uppsala har fortalt mig; han var flov over den i mange år: I 1928 var der kvartærgeologisk kongres i København, og indledningsmødet afholdtes i universitetets festsal. Backlund kom ret sent, og så en lille mand i blå tøj spadserede op og ned i korridoren; Backlund rakte ham hat og handsker og gik derpå ind i salen. Fem minutter senere stod den formentlige kustode fra korridoren på talerstolen, det var professor Bøggild.

Var Bøggild »pantsat«, som vi gerne kaldte det, når han var særlig fordybet i sine egne tanker, var samtale med ham i reglen en sand gættengåder. Jeg mindes endnu den dag, jeg mødte op som nyudnævnt, videnskabelig assistent hos professor mineralogiæ og spurgte ham om mine fremtidige pligter og mit arbejdes art. Han stirrede et øjeblik på mig, åndsfraværende, så sagde han blot: »Ja, der er jo lige den kasse.« Jeg havde intet hørt om nogen kasse, endmindre hvad der skulle gøres ved den og spurgte derfor forsigtigt: »Hvilken kasse?« Let utålmodig over min tungnemhed sagde han så blot de gådefulde ord: »Den dernede, naturligvis.« Jeg trak mig tilbage og forsvandt ud i museet for at finde een af medarbejderne, der eventuelt kunne hjælpe mig med kassegåden.

Der var stor forskel på den professor, man som student mødte til daglig i laboratoriet eller til forelæsninger, og den Bøggild, man oplevede på en studenterekskursion eller på en tur med dansk

geologisk forening. Ude af de vante folder slog han sig løs, han spillede l'hombre i bussen, han akkompagnerede til »Pigerne i Spanien« på kroen, han vendte den brændende cigar ind i munden, så kvinderne glødede og — det var kendt i vide kredse — ved særlige lejligheder stod han på hovedet og tømte en bajer.

Når Bøggild opponerede ved en disputats, forenede han ofte flere af sine karakteristiske sider end ellers. Hans »katheder-sikkerhed« gjorde ham fri, og den omstændighed, at han i almindelighed kendte doktoranden godt og befandt sig i et auditorium, hvor hans egne fagfæller overvejede, bevirkede, at hans opposition kom til at fremtræde som en værdig og ikke sjældent morsom blanding af saglig argumentation og personligt vid og lune, der blev krydret af de for ham egne, kategoriske sentenser og paradoxer.

Bøggild kunne lide at overraske folk med noget uventet og her var f. eks. hans afskedsforelæsning karakteristisk. Den fandt sted i et pyntet auditorium, hvor mange af hans gamle elever var mødt frem. Han gav ikke en oversigt over geologiens udvikling gennem den tid, han havde virket, han talte ikke om et aktuelt mineralogisk emne fra hans eget forskningsfelt, nej han gennemgik den »geologiske kongerække«, og omtalte de forskellige indehavere af hans egen lærerstol gennem tiderne, mere for personlige pudsigheder og menneskelige skrøbeligheder end egentlig for deres videnskabelige fortjeneste, og sluttede af med et regnestykke på tavlen, der viste, at middelevealderen for en professor i mineralogi her i landet var 72 år, »hvilket med andre ord betyder«, tilføjede han halvt undseelig, »at De må være indstillet på at få mig at se endnu et par år«. Så bukkede han på sin karakteristiske måde og løftede hovedet med et ryk, hvorefter han forlod auditoriet med lange skridt. Det fundne gennemsnit kom for hans eget vedkommende ikke til at passe videre godt, idet han blev over 84 år.

Københavns universitet og dette lærde selskab kan med rette være stolte af, at vor bjerg- og mineralfattige land, hvor den geologiske fagkreds har haft og fremdeles har exceptionelt beskedne kår at virke under, i umiddelbar følge har ejet to mænd med verdensnavn i den mineralogiske professorstol, først N.V. Ussing, der vandt sin berømmelse som petrograf, siden O.B. Bøggild, der ubestrideligt hørte til eliten på mineralogiens forskningsområde.

Bøggild var Ussings elev og gennem mange år hans nærmeste medarbejder; ved Ussings tidlige død måtte Bøggild overtage professorgerningen efter ham, ikke som en efterligner, men som en helt særpræget og selvstændig forsker.

O. B. Bøggild var en yderst beskeden og meget sky mand, der aldrig gjorde sig selv bedre, end han var. Han havde humor og selvironi, og han var redelig både som forsker og som menneske. Jeg tror, at alle hans studenter kunne lide ham, og jeg ved, at alle vi geologer i dag savner ham. I den snævre kreds af førende mineraloger vil man endnu længe mærke, at een af stolene står tom. Ære være hans minde.

Fortegnelse over O. B. Bøggild's værker og afhandlinger.

1899. Havbundens Aflejringer (Den Danske Ingolf-Expedition) Bd. 1, Nr. 3 (1-86, 7 Kort).
1899. Om Skurestriber i Danmark og beslægtede Fænomener. Medd. fra Dansk Geol. Foren., Bd. 1, Nr. 5 (73-104, m. Tvl.).
1899. Sammen med: G. Flink og Chr. Winther: »Undersøgelser af Mineraler fra Julianehaab indsamlede af G. Flink 1897« med indledende Bemærkninger af N.V. Ussing. (Indledn. på dansk, resten på engelsk).
(Part I G. Flink) Part II O. B. Bøggild and Chr. Winther: On some Minerals from Nephelite-Syenite at Julianehåb, Greenland. O. B. Bøggild: Epistolite, a new mineral (183-190) og New examinations of Steenstrupite (203-213).
(Særtryk udkommet 1899, bindet færdigtrykt 1901).
1900. The Deposits of the Sea-Bottom. Danish Ingolf-Expedition, Vol. 1, No. 3 (1-89, 7 Kort).
1902. On Ilvaite from Siorarsuit at Julianehaab, Greenland. Medd. om Grønl. 25 (43-89).
1902. Om en formodet Sænkning af Havbunden mellem Island og Jan Mayen. Medd. naturhist. Foren. (249-258).
1903. Vulkansk Aske i Moleret. Medd. fra Dansk Geol. Foren. Bd. 2, Nr. 9 (1-12).
1903. On some Minerals from the Nephelite-Syenite at Julianehaab, Greenland (Erikite and Schizolite), Medd. om Grønl. 26 (91-139).
1904. Samples of the sea-floor along the coast of East Greenland 74¹/₂-70° N. L. Medd. om Grønl. 28 (17-95, 9 Pl.).
1905. The minerals from the Basalt of East-Greenland. Medd. om Grønl. 28 (99-129). (Særtryk).
1905. Mineralogia Groenlandica. Medd. om Grønl. 32 (1-625, 1 kort, a short summary of contents).
1906. On some Minerals from Narsarsuk at Julianehaab, Greenland. Særtryk af Medd. om Grønl. 33 (95-120). (Det fuldstændige Hefte er udkommet 1907).
1906. Om Grønlands Mineralverden. »De danske Atlanterhavsøer«: Af-snit 3. Grønland (364-376).
1906. On the Bottom Deposits of the North Polar Sea. Christiania, London, New York, Bombay, Leipzig. The Norwegian North Polar Expedition 1893-1896. Scientific Results edited by Fridtjof Nansen. 5 (1-52, 3 Pl.).
1907. Struvit fra Limfjorden. Medd. fra Dansk Geol. Foren. Bd. 3, Nr. 13 (25-32).

1908. Om Dansk-Vestindiens Geologi. Geogr. Tidsskr. 19 (6–11).
1908. On Gyrolite from Greenland. Medd. om Grønland. 34 (91–114). (Særligt tryk).
1908. Mémoire sur les sédiments sous-marins. Bruxelles. Duc d'Orléans: Croisière océanographique accomplie à bord de la »Belgica« dans la mer du Grönland 1905. Géologie (1–16, 1 Kort).
1908. Bjergværksdrift. »De danske Atlanterhavsoer«. Afs. IV. Dansk Vestindien (847).
1908. Jorden, dens Art og Benyttelse. »De danske Atlanterhavsoer«. Afs. IV. Dansk Vestindien (586–597).
1908. (Anmeldelse af Poul Harder: En østjysk Israndslinie). Geogr. Tidsskr. 19 (248–253).
1909. Billmann: Über die isomeren Zimtsäuren (Heri krystallografiske Undersøgelser af O. B. Bøggild). Berlin. Ber. d. d. chem. Gesells. 42 (182–188).
1910. Lokaliteten die von Giesecke erwähnt sind (I Medd. om Grønland. 35 (491–510).
1910. Oversigt over Verdens Malmforekomster i 1908. Geogr. Tidsskr. 20 (316).
1910. Über die Krystallform des Mikroklin. Leipzig. Zeitschr. f. Kryst. u. Min. 48 (466–472).
1910. Sammen med V. Goldschmidt og C. Dreyer: Ueber Albit von Grönland. Stuttgart. N. Jahrb. Min. etc. Beilageband 29 (537–592, 5 Tvl.).
1910. Om Britolitens Krystallform. Medd. om Grønland. 47 (277–282).
1911. Apophyllit from Teigarhorn, Island. Leipzig. Zeitschr. f. Kryst. 49 (239–245, 1 Tvl.).
1911. N. V. Ussing (Nekrolog). Stuttgart. Centralbl. Min. etc. (529–530).
1911. Professor Dr. phil. N. V. Ussing (nekrolog) Akadem. Ugeblad 1. Årgang (109–110).
1911. Kirschner, Aage: Über das Monohydrat des Baryumchlorids. Leipzig. Zeits. phys. Chemie. 76, 2 (174–178). (Heri krystallografiske Undersøgelser af O. B. Bøggild).
1911. Krystallform og Tvillingdannelser hos Kryolit, Perowskit og Boracit. Medd. om Grønland. 50 (1–95, 2 Tvl.).
1912. Niels Viggo Ussing, Mindetale (med Portræt og Bibliografi), Medd. fra Dansk Geol. Foren. 4 (1–18).
1912. Udgivet og revideret N. V. Ussing: Kortfattet Lærebog i den almindelige Geologi, 3. udg. (Senere udgaver i 1920, 1932 og 1942).
1912. Iagttagelser over Kryolitgruppens Mineraler. Medd. om Grønland. 50 (107–129, 1 Tvl.).
1912. Krystallform und Zwillingsbildungen des Kryoliths, des Perowskites und des Boracits. Zeitschr. f. Kryst. 50 (349–429, 2 Tvl.).
1912. Über die Krystallform des Britholiths. Leipzig. Zeitschr. f. Kryst. 50 (430–436).
1912. De stalaktitiske Mineraler fra Ivigtut. Medd. om Grønland. 50 (177–185, 1 Tvl.).

1912. The Deposits of the Sea-bottom. Report on the Danish Oceanographical Expeditions 1908–1910 to the Mediterranean and adjacent Seas. 1 (255–269, 1 Kort).
1913. Beobachtungen über die Mineralien der Kryolithgruppe. Leipzig. Zeitschr. f. Kryst. u. Min. 51 (591–613).
1913. Die stalaktitischen Mineralien von Ivigtut. Leipzig. Zeitschr. f. Kryst. u. Min. 51 (614–623).
1913. Knud Johannes Vogelius Steenstrup (Mindetale med Portræt). Medd. fra Dansk Geol. Foren. 4 (203–214).
1913. Sammen med E. P. Bonnesen og J. P. J. Ravn: Carlsbergfondets Dybdeboring i Grønlands Eng ved København 1894–1907 og dens videnskabelige resultater. 410 (1–105, 8 Tvl.).
1914. Ussingit. Et nyt Mineral fra Kangerdluarsuk. Medd. om Grøn. 51 (105–110, 1 Tvl.).
1914. Ussingit, ein neues Mineral von Kangerdluarsuk. Leipzig og Berlin. Zeitschr. f. Kryst. 54 (119–126, 1 Tvl.).
1915. Leifit, et nyt Mineral fra Narsarsuk. Medd. om Grøn. 51 (429–433).
1915. Examination of some Rocks from North-Greenland collected by Knud Rasmussen and P. Freuchen in the year 1913. Medd. om Grøn. 51 (385–386).
1915. Dahllit fra Kangerdluarsuk. Medd. om Grøn. 51 (435–443, 1 Tvl.).
1916. Meeresgrundproben der Siboga-Expedition. Leiden. Siboga-Expeditie, Monographie 65 (1–50, 1 Tvl., 1 Kort).
1917. Lærebog i Krystallografi og Mineralogi (1–132).
1917. Grønland. Handbuch der regionalen Geologie, 4 Bd., 2A Abt. (1–38). Heidelberg.
1918. Den vulkanske Aske i Moleret samt en Oversigt over Danmarks ældre Tertiærbjergarter. Danm. geol. Unders. II Rk., Nr. 33 (1–142, 16 Tvl., 1 Kort; Résumé en français).
1919. Geologiske Forhold (i Thisted Amt). Daniel Bruun: Danmark, Land og Folk, 2, V (190–197).
- 1918–1919. Juvelkundskab. Foredrag, holdt ved Guldsmedenes Fagkursus Aug. 1918 på Teknologisk Inst. Guldsmedebladet 1918. Nr. 20–24 og 1919, Nr. 1–2.
1919. Sammen med V. Goldschmidt og R. Schröder: Über Pyrargyrit-Viellinge. Heidelberg. Beiträge z. Kryst. u. Min. 2 (17–25, 5 Tvl.).
1920. Dahllit von Kangerdluarsuk. Leipzig. Zeitschr. f. Kryst. 55 (417–424).
1920. Leifit, en neues Mineral von Narsarsuk, Grønland. Leipzig. Zeitschr. f. Kryst. 55 (424–429).
1920. Geologiske Forhold (i Aalborg, Viborg, Ringkøbing, Randers og Aarhus Amter). Daniel Bruun: Danmark, Land og Folk. III. (10–16, 182–188, 380–388, 541–546, 738–742).
1921. Geologiske Forhold (i Københavns, Frederiksborg, Hølbæk, Sorø og Præstø Amter). Daniel Bruun: Danmark, Land og Folk. V. 2 (6–10, 185–197), V. 3 (16–19, 168–169, 341–354).

1921. Professor, Dr. phil. Th. Thoroddsen. Død den 28. September 1921. Geogr. Tidsskr. 26 (100).
1921. Thorvaldur Thoroddsen. (Mindetale m. Portr.). Medd. fra Dansk Geol. Foren. 6, Nr. 2 (1-6).
1921. Sammen med Finnur Jónsson: Thorvaldur Thoroddsen (6. Juni 1855-28. September 1921). (Taler i Vidensk. Selsk.s Møde d. 16. December 1921). Overs. Vidensk. Selsk. Forh. 1921 (1-10, Portr.).
1921. (Grønlands) Geologi. Medd. om Grønland. 60 (29-36).
1922. Geologiske Forhold (i Ribe og Vejle Amter, de sønderjyske Amter, Fyn, Maribo og Færø Amter). Daniel Bruun: Danmark, Land og Folk. IV, 1 (9-14, 132-137), IV, 2 (39-42), IV, 3 (3-15), IV, 4 (9-12), IV 5 (9-15).
1924. On the Labradorization of the Feldspars. Det kgl. danske Vidensk. Selsk., Mat.-fys. Medd. VI, 3 (1-79, 1 Tvl.).
1926. Om Meteorsten. »Frem« Bd. 2, A. 1926 (461-466).
1926. Lærebog i Krystallografi og Mineralogi. 2. Udgave (1-140).
1927. Grundrids af Forelæsninger over stratigrafisk Geologi samt de vigtigste Bjergarter. Udgivet på Foranledning af det matematisk-naturvidensk. Studenterraad (1-36, Mimeograferet).
1927. The Meteoric Iron from Savik near Cape York, North-Greenland. Medd. om Grønland. 74 (9-31, 6 Tvl.).
1928. The Geology of Greenland. »Greenland«. Published by the Commission for the Direction of the Geological and Geographical Investigation of Greenland. 1 (231-255).
1928. Untersuchungen über den Bau der Meteoreisen. Festschr. Victor Goldschmidt (66-76). Heidelberg.
1928. I Oversigt over Danmarks Geologi. D.G.U. V. Rk., Nr. 4, Færøerne (166-169). (Tillige udgivet på engelsk, fransk og tysk).
1928. I Guide for the Excursions in Denmark. Excursion A (1-11) og C (27-30). D. G. U. V. Række Nr. 5 (Tillige fransk og tysk udgave).
1928. J. P. Koch. Født d. 15. Januar 1870, død d. 13. Januar 1928. (Mindetale holdt ved Foreningens Møde d. 16. Januar). Medd. Geol. Foren. 7 (233-234).
1929. Mining in Greenland. »Greenland«. Published by the Comm. for the Direction of the geol. and geograph. Invest. in Greenland. 3, (405-406).
1929. Additions to »The Geology of Greenland«. »Greenland«. Published by the Comm. for the Direction of the geol. and geograph. Invest. in Greenland. 3 (405-406).
1930. The Shell Structure of the Molluscs. Det kgl. danske Vidensk. Selsk. Skr. Nat. og Mat. Afd., 9 Rk., II, 2 (231-326, 15 Tvl.).
1932. Grundrids af Forelæsninger over stratigrafisk Geologi samt de vigtigste Bjergarter. Udg. på foranledning af det mat.-natv. Studenterraad (Mimeograferet).
1933. Igalikit and naujakasite, two new minerals from South Greenland. Medd. om Grønland. 92, Nr. 9 (1-12, 2 Tvl.).

1933. Ad. Clément. 4. Aug. 1860–16. Okt. 1933. Medd. fra Dansk Geol. Foren. 8 (267–271, Portr.).
1934. V. Hintze. Mindetale og Bibliografi. Medd. fra Dansk Geol. Foren. 8 (293–300, Portr.).
1935. (Richard Bøgvad, Karen Callisen, Hans Frebold, Helge Gry, Knud Jessen, Victor Madsen, A. Noe-Nygaard, Christian Poulsen, Alfred Rosenkrantz, Curt Teichert: Bemærkninger til Lauge Koch: Geologie von Grönland. 1935. Medd. fra Dansk Geol. Foren. 8 (483–496). (I engelsk oversættelse 497–511).
1936. Haldor Topsøe. Født d. 29. April 1842. Død d. 31. December 1935. Medd. Dansk Geol. Foren. 9 (91–93).
1937. Report of the Danish Volcanological Literature for the years 1933–36. Napoli. Bull. volc. Ser. II, t. 1 (119–120).
1937. Re-examination of some Zeolites (Okenite, Ptilolite etc.). Det kgl. danske Vidensk. Selsk. Mat.-fys. Medd. IV, 8 (1–42).
1938. Bemærkungen zu Aufsatz von Lauge Koch: »Über den Bau Grönlands«. Medd. fra Dansk Geol. Foren. 9 (267–273).
1938. Sammen med 10 andre geologer: Til Retledning (om Lauge Koch). Medd. fra Dansk Geol. Foren. 9 (365–367) (Også på engelsk samstedes (367–369)).
1938. Lærebog i Krystallografi og Mineralogi. 3. Udg. (1–109).
1938. A. Müllertz: Betragtninger over Vulkaners Virksomhed og Virke-maade. »Ingeniøren« 47. A. (169–174). (Bemærkn. af Niels Nielsen (182), Vilhelm Marstrand (182–183), A. Müllertz (194–195), Niels Nielsen (195), O. B. Bøggild (195), Keld Milthers (195), A. Mühlertz (195–196).
1939. Notater til Prof. O. B. Bøggilds Forelæsninger over Dynamisk Geologi, Endogene Processer. Gennemset og rettet af Prof. O. B. Bøggild. Udg. af det matematisk-naturvidensk. Studenterraad (1–39).
1940. W. C. Brøgger. Født 10. November 1851. Død 18. Februar 1940. Medd. fra Dansk Geol. Foren. 9 (646–648, Portr.).
1943. Danmarks Mineraler. Danm. Geol. Unders. II. Rk., Nr. 71 (1–59, eng. Rés.).
1945. Grundrids af Forelæsninger over Stratigrafisk Geologi. Gennemset, rettet og suppleret af Chr. Poulsen. Universitetets mineralogiske og geologiske Museum (1–22).
1951. Gunnbjarnite, a new mineral from East Greenland. Medd. om Grønl. 142, Nr. 8 (1–11).
1953. The Mineralogy of Greenland. Medd. om Grønl. 149, Nr. 3 (1–442, 1 Kort).

Udover ovennævnte publikationer kan nævnes en række anmeldelser af faglitteratur i »Geografisk Tidsskrift«.

Bd. 19 (1908): 190–191, 248–253, 345–346. Bd. 20 (1910): 43–44, 77–78, 120–121, 206–207, 207–208, 209–210, 210, 333–334, 335–336.

Bd. 21 (1912): 37, 38, 38-39, 79-80, 80, 118. Bd. 25 (1920): 41-42, 143-144, 267-268. Bd. 26 (1921/22): 62-63, 128, 216-217, 217-218, 238. Bd. 27 (1924): 256-257. Bd. 29 (1926): 55-56, 56-57, 256-257, og Bd. 32 (1929): 57.

O. B. Bøggild har endvidere revideret og suppleret N.V. Ussings artikler om mineraler, bjergarter og dynamisk geologi etc. i 2. udgave af Salmonsens Konversationsleksikon, Bd. I-XXVI, 1915-1930.

